

В ПОВОЛЖИЕТО

Далеч, далеч — в степта безплодна суша,
отмина сетната кола,
и самотата над селото глухо
надвеси оловни крила.

Ала, ведно сжс гладните си братя,
не тржгна слепият Демит.
Кат жерав, обезкрилен от сждбата,
остана той от скржб разбит.

Че в избата на дрипавия оджр
се гжрчеше невржстен внук,
и вече в погледа му тжмно моджр
замржзнал беше смжртен звук.

И мрачен, стиснал детските ржчици,
мжлчи старикжт беловлас,
и секаш погребални вжрволици,
минават мудро час след час.

И цело пламнало от гладна треска
гори детето като в пещ.
Простенва тежко, в миг се стреска
и пак потжва в сжн зловещ.

Попукани уста едва нашепват
молба неизпжлнима: „Хлеб!“
Вжзджхва старецжт, сжлзи потрепват
и оросяват погледа слеп.

А вжн — ни шум, ни лай, ни вжк човешки —
гробовно сжнна пустота.

